
Стіна віків. Пісень лоза гнучка.
Шукай, шукай!..— знайдеш хіба підкову.
Та слово ще підгледити випадково
у зірку — мов у дірку від сучка.
Шукай! — та хай зупиниться рука,
натрапивши на вістря полинове,
бо вколеш душу — а розколеш слово
і онімієш — вільний, як ріка...
Такої долі ти знайти хотів
у тьмі пісень, у тьмушій тьмі вінків?
Стіна віків — як берег на Купала.
Ріка віків — безжальний кругоплин:
впадеш губами в цей швидкий полин —
і пропадеш, як ті, що засвіт встали.

Ігор Римарук

МОЦАРТ

Струнка структура всесвіту відлита
в крихких сніжинках, в розстрілах листка
у призмах скелець, у напрузі скаль
і в тіні липи на камінних плитах.

Пульсують персні озером, як подих,
і вірним ритмом гладить ринь прибії.
Раптовий вітер з вирію прибіг,
вороживом мережить світлі води.

Струна, як арка в стриманому зриві,
накреслює співучий лук небес,
і звуки віддзеркалюють себе,
немов нарциси в плесі мерехтливім.

То не пташині непритомні трелі
і не клярнет лісів чи бур сурма,—
то музики душа собі сама
проводить кришталеві паралелі.

В цій музиці нема мутних тривоги,
лиш — жартом — невідомого оскома.
Засни спокійно: зорі зміряв Бог,
і світ кружляє в точних аксіомах.

Богдан Рубчак

СЕРЕДА

Сумні пісні співає синя птиця
в печері, в білих тінях двох вогнів:
там важить дні вагань, надій та снів
богиня синьошата, срібнолиця.

У попільний вдаряє блискавиця.
І в сірість — синь очей, і в скаргу — снів,
і в іншим блиску бліднуть барви днів,
і в ночі кучерях таїться криця.

Відвідаєш колись її і ти,
цю середу — богиню середини,
як повертатимеш з життя гостини.

І вмить уже не матимеш мети:
пізнаєш-бо в жорстокості хвилини,
що вже не можна, і не варто йти.

Богдан Рубчак

Церква святої Ірини
криком кричить із імлі.
Мабуть, тобі вже, мій сину,
зашпори в душу зайшли.
Скільки набилося туги!
Чим я її розведу?
Жінку лишив на наругу,
маму лишив на біду.
Рідна сестра, як зигзиця,
б'ється об мури грудьми. здрастуй, страсна моя путь.
Глипає оком в'язниця,
наче сова із пільми.
Київ за ґратами. Київ
весь у квадраті вікна.
Похід почався Батиїв
а чи орда навісна?
Мороком горло огорне
ані тобі продихнуть.
Здрастуй, бідо моя чорна,
здрастуй, страсна моя путь.

В.Стус

О Боже мій, така мені печаль,
І самота моя — така безмежна,
нема — вітчизни. Око обережно
обмацує дорогу — між проваль:
ото — мій шлях повернення. Чи — не.
Ото мій шлях, ('віт за очі. Єдине.
Пробач мені, кохана Прикраїне,
і, матере, не проклени мене.
Я геть подався. Шалом. Навмання
я геть подався, стомлений од люті.
Рожеві сопки, кригою окуті,
а понад ними — чорне вороння.
І сліпне вечір. Контур гір — немов
з картону, вирізаний для декору,
і вся тобі дорога — вниз чи вгору.
Пішов туди. Пішов туди. Пішов.

В. Стус

РАНКОВИЙ СОНЕТ

Ти — вся любов. Ти — чистота.
Довірливість благословенна.
Твоя краса мені свята,
Твоя любов мені священна.

Трояндо неба і землі,
В тобі всі їхні барви грають...
У мене сльози розцвітають,
Цвітуть думками на чолі.

В будинок твій я входжу, наче в сад.
І для тривоги моїх, турбот моїх, досад
Мені дарує він красу землі і неба.

Я першим поглядом завжди дивлюсь на тебе,
Тобі присвячую я літ своїх світання,
Весну думок, весну свого кохання.

М. Вінграновський

ТОПОЛЯ

Коли засне, немов дитя шалене,
Глибоке місто неспокійним сном,
Вона приходить здалеку до мене
І шелестить до мене під вікном,

Щоб повертався я на Україну
Плугами чорнокрилими орать,
І тополята в полі поливають,
І поливати землю тополину...

Бо йдуть літа буремною ходою,
Різнити важко пустоцвіт од цвіту...
І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...

М. Вінграновський

Я заздрю всім, у кого є слова.
Немає в мене слів. Розстріляні до слова.
Мовчання тяжко душу залива.
Ословленість — дурна і випадкова.

Я заздрю всім, у кого фарби є —
Жагучі коні з дикого мольберту.
До мене жодна фарба не встає,
Сховавши в сіре суть свою роздерту.

Я випалив до чорноти жури
Свою прокляту одчайдушну душу
І жестами, німий, возговорив...
Хай жестами. Але сказати мушу.

І. Драч

Розкажу тобі думку таємну,
дивний здогад мене обпік:
я залишуся в серці твоєму
на сьогодні, на завтра, навік.
І минатиме час, нанизавши
сотні вражень, імен і країн,—
на сьогодні, на завтра, назавжди! —
ти залишишся в серці моїм.
А чому? То чудна теорема,
на яку ти мене прирік.
То все разом, а ти — окремо.
І сьогодні, і завтра, й навік.

Л.Костенко

Хай буде легко. Дотиком пера.
Хай буде вічно. Спомином пресвітлим.
Цей білий світ — березова кора,
по чорних днях побілена десь звідтам.
Сьогодні сніг іти вже поривавсь.
Сьогодні осінь похлинулась димом.
Хай буде гірко. Спогадом про Вас.
Хай буде світло, спогадом предивним.
Хай не розбудить смутку телефон.
Нехай печаль не зрушиться листами.
Хай буде легко. Це був тільки сон,
що ледь торкнувся пам'яті вустами.

Л.Костенко

Я стужився, мила, за тобою,
З туги обернувся мимохить
В явора, що, палений журбою.
Сам-один між буками стоїть.
Грає листя на веснянім сонці,
А в душі — печаль, як небеса.
Він росте й співає явороньці,
І згорає від сльози роса.
Сніг летить колючий, ніби трина,
Йде зима й бескидами гуде.
Яворові сниться яворина
Та її кохання молоде.
Він не знає, що надійдуть люди.
Зміряють його на паруби,
Розітнуть йому печальні груди,
Скрипку зроблять із його журби.

Д.Павличко

Моя любове, ти — як Бог,
Та я належу ще тобі,
Я вже не вірю, що ти є.
Хоч сам від себе це таю,
У безлічі земних тривог
Хоч не в молитві, а в клятьбі
Згубилося ім'я твоє.
Я силу згадую твою.
Жорстоко в правоті своїй
Невірство не суди моє.
З 'явись, благослови, зігрій,
Якщо ти є, якщо ти є!

Д.Павличко

Я вранці голос горлиці люблю.
Скрипучі гальма першого трамваю
я забуваю, зовсім забуваю.
Я вранці голос горлиці люблю.

Чи, може, це ввижається мені
той несказаний камертон природи,
де зорі ясні і де тихі води? —
Я вранці голос горлиці люблю!

Я скучила за дивним зойком слова.
Мого народу гілочка тернова.
Гарячий лоб до шибки притулю.
Я вранці голос горлиці люблю...

Л.Костенко

* * *

Люблю вночі на небеса дивитись.
Коли зірки, немов бджолиний рій.
Поблискують крильми, і повен Мрій
Виходить місяць, як прадавній витязь.
Блакитом неба прагну оповитись.
Неначе димом тютюну курій,
Лишити все на цій Землі старій
І в безмірі небеснім загубитись.
Там десь моя вітчизна неземна.
Де пахнуть зорі, ніби євшан-зілля,
В сивинах сяйва мріє далина.
Та день іде блідий, як породілля,
І знову я в руках того свавілля,
Що зверхує колиска і труна.

Д.Павличко